

Higgy - bátran!

vasárnapi igemagyarázat

Enying,
2020. április 26.
a 8. istentisztelet nélküli nap

Textus: Lukács 8,40-56:

Jézus meggyógyít egy beteg felnőttet és feltámaszt egy kislányt. (ide kattintva olvashatod)

* * *

Érdekes kettő az egyben történetet olvastunk. Egy kislány meggyógyításának történetébe egy nő meggyógyítását ágyazva. Kettejük között semmilyen kapcsolat nincs, illetve mégis. Egyrészt időben egymás után következnek, másrészt állapotuk túl van már az emberi lehetőségek határvonalán.

Az orvos Lukács evangélista leírja, hogy a beteg asszony már az egész vagyonát elköltötte az orvosokra - hasztalan. Utolsó szalmaszálba kapaszkodva tör utat magának a tömegben Jézusig, csak, hogy megérintse a ruháját. Hátha. Idáig azt hitte, elment már a falig, többet nem tehet magáért, de amikor hallotta Jézus érkezését, rögtön elindult, hogy találkozzon vele. Az elbeszélés másik betege pedig annyira reménytelen helyzetben van, hogy mire Jézus odaér, már meg is hal.

Őket gyógyítja meg mai történetünkben Jézus. Milyen üzeneteket rejt számunkra ez a kétezeréves gyógyítástörténet?

Három momentumot vegyünk most szemügyre.

1. Várjuk Jézust!

Az első, hogy kettejük felgyógyulásában mekkora szerepe van a hitüknek. A 12 éves kislány apja, Jairus és a beteg asszony hitének.

Rögtön az első mondat így szól: „...*a sokaság örömmel fogadta, mert mindnyájan várták őt.*” Mielőtt azt gondolnánk, hogy nincs ebben semmi különös, nézzük meg, hogyan fejeződik be az előző történet: „*Gadara vidékének egész népe kérte őt, hogy menjen el tőlük.*” (Lukács 8,37) Nem természetes, hogy Kapernaum városában örömmel várják Jézust. Csak a kevésbé jól sikerült Jézus életét feldolgozó filmek sugallják azt, hogy mindenhol áhítattal fogadták. Sokszor hajlamosak vagyunk elfelejteni, mennyire realista a bibliai emberkép. Jézust ugyanis a legtöbb helyen nem várják. Sem akkor, sem most.

„*Senki sem lehet próféta a maga hazájában.*” - tartja a mondás. Márk evangéliuma 6. fejezetének 4. versében (itt olvashatod) maga Jézus mondja ezt, miután hazájában, Názáretben találkozott saját népe hitetlenségével. A mai történetben azért történhetett meg ez a két csoda, mert itt várták, örömmel várták, hogy találkozhassanak vele.

Egy-egy igemagyarázat, áhítat, imádság, istentisztelet közvetítés ma sokunknak jelenti a mindennapi kenyeret. Mert a református (evangélikus, római katolikus, stb.) bibliai keresztyén hit az Istennel való személyes kapcsolatból táplálkozik. Egy prédikáció olvasására is lehet felkészülten érkezni, de lehet azt felületesen is átfutni. Ahol kételkedve fogadják, vagy csak tessék-lássék módon, mintegy ráadásaként érkezett kéretlen vendégként sandítanak rá félszemmel, onnan csendben továbbáll oda, ahol várják őt. Ahol figyelnek rá, ott ma is tud csodát tenni.

2. Jézus nem személyválogató.

Az asszonynak nem tudjuk a nevét, a 12 éves kislány apjának igen. Sőt, az utóbbi vezető beosztású, köztisztviselőre méltó gyülekezeti vezetője városának. Jézus nem azt mondja, hogy várj, asszony, előbb el kell mennem Jairushoz, hogy meggyógyítsam a lányát, ő mégiscsak az én Atyám elhívott és hivatalos szolgája, majd utána visszajövök hozzád. Nem. Először veled, a „névtelen” közemberrel foglalkozik, majd utána megy az elöljáróhoz. Jézusnál nincs

nepotizmus, nincsenek kiskapuk, nem működik a *megoldjuk okosba'* ma népszerű eljárásrendje, nincs kivételezés. Egy valami számít: az ember. Te és én.

Értünk jött erre a világra, és nem a bennfentesekért. Nem tesz különbséget a szolgálatban aszerint, hogy mennyire befolyásos valaki, mert szolgálata nem a későbbi előnyre irányul. Mert amit ő ad, azt mi nem tudjuk viszonzni.

Ezzel nemcsak arra tanít, hogy ne akarjunk a befolyásos(nak hitt) vezetők körül sündörögni, hanem elsősorban fel szeretne emelni: neki mi vagyunk a legfontosabbak. A mi gondolataink, a mi kétségeink, a mi félelmeink, a mi akadályaink és kihívásaink. Nem általánosságban szívügye az ember, ahogy a szépségkirálynőknek a világbéke, hanem egészen konkrétan Te vagy az, akinek földi boldogságáért és haláloz utáni üdvösségéért feláldozta magát. Akár gyülekezeted közösségében, akár az igeolvasás és imádság által foglalkozol ennek az üzenetnek az elmélyítésével.

De a két mai hősünk még egy harmadik dologra is megtanít ma, április utolsó vasárnapján minket:

3. Merjünk bátran hinni!

A hit nem a gyenge és mimóza emberek utolsó mentsvára. Az asszonyról azt írja Lukács, hogy remegve bújt elő a tömegeből. Félt attól, hogy odaálljon Jézus elé. Nemcsak azért, mert abban a korban a nő társadalmi helyzete nem sokban különbözött egy rabszolgáétól, hanem azért is, mert a hit kivezet a megszokottból, a komfortzónánkból. Kis belső világunkból oda, az egész világot létrehozó és megváltó Szentháromság Isten személyes jelenlétébe.

Ahogy minden olyan helyzetben, amikor egy nálunk bölcsebb, tapasztaltabb, általunk megbecsült emberrel találkozunk, feszélyezve érezhetjük magunkat (*tisztelet a kivételeseknek, akik tudják, hogy náluk nincs bölcsebb és nagyobb tudású e földtekén - vicc akart lenni*), a hit is, mint az Istennel való minősített kapcsolat, bátorságot igényel tőlünk.

Egy magyar popzenész egyszer azt mondta, hogy nagyon boldog lenne, ha az egyik amerikai énekesnő titkárnőjeként semmi más dolga nem lenne, mint kávé főzni neki. Pedig szerette, amit csinált, és amikor ezt nyilatkozta, az egyik legtöbbet játszott és koncertező hazai előadó volt.

Nem véletlen, hogy Jézus Istenről úgy beszél, mint aki *a mi Atyánk*. Ha hiszel benne, akkor számolsz az Ő lehetőségeivel.

Mert a hit végső soron ezt jelenti: számolsz Isten lehetőségeivel. Belátod - és ebből a belátásodból születik az alázatod -, hogy nem vagy mindentudó. Tudod, mert megtapasztaltad, hogy ki a mindenható. Eljutsz arra a végkövetkeztetésre, hogy ha Isten valóban létezik, akkor Ő tovább lát, mint Te. Ha pedig ez már a Te személyes meggyőződésed, akkor úgy tervezel, dolgozol, szeretsz, úgy élsz, hogy tudod, Isten tere sokkal tágasabb a tiednél.

Ha akarsz ezzel élni, ha ki szeretnél törni a magad létrehozta lelki-szellemi karanténból, akkor merj hinni. Bátran. Ahogy ez a beteg asszony és Jairus hittek. Ez adott nekik bátorságot, hogy odamenjenek Jézushoz, megérintsék, megszólítsák: a segítségét kérik. Menjünk utánuk!

Merjünk hinni Jézusban, örömmel várva a vele való találkozást az Ige által, tudva, ő személyválogatás nélkül, „*halálosan*” szeret minket!

Ámen!

* * *

Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Lélekből lelkesen kérni taníts!
Üdvözítőm Te vagy, észt, erőt, szívet adj,
Lelkiddel el ne hagyj! Kérni taníts!

479. dicséret 2. versszaka (kattintás után a Bolyki Brothers feldolgozása)